

MICHAEL
CONNELLY

MESTO
KOSTÍ

TOP
Krimi

MESTO KOSTÍ

Michael Connelly

MESTO KOSTÍ

Z angličtiny preložil Patrick Frank

sloart

Copyright © 2002 by Hieronymus, Inc.
This edition was published by arrangement with Little,
Brown and Company (Inc.), New York, USA.
All rights reserved.
Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART,
spol. s r. o., Bratislava 2003, 2021
Translation © Patrick Frank 2003, 2021

ISBN 978-80-556-5198-9

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat ani šíriť v nijakej forme, žiadnymi prostriedkami, ani elektronickými, ani mechanickými a ani vo forme fotokópií, nahrávok, ani prostredníctvom súčasného a ani budúceho informačného systému a podobne, bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

*Túto knihu venujem Johnovi Houghtonovi
za jeho priateľstvo, pomoc a príbehy.*

1

Starenka sa na poslednú chvíľu rozhodla, že nechce zomrieť, bolo však už neskoro. Zarývala nechty do omietky na najbližšej stene, až kým jej neostal takmer žiadny. Potom prešla na krk. Snažila sa strčiť si skrvavené prsty pod slučku. Kopala do stien tak silno, že si zlomila štyri prsty na nohe. Nesmierne zúfalo sa snažila prežiť. V posledných okamihoch sa v nej objavila taká obrovská vôľa žiť, že Bosch nemohol neuvažovať o tom, čo sa jej asi stalo predtým. Kde bola tá jej vôľa žiť a prečo sa k nej vrátila až vo chvíli, keď si už stihla navliecť na krk slučku z predlžovacej šnúry a odkopnúť spod seba stoličku? Prečo sa pred ňou skrývala?

Neboli to oficiálne otázky. Nemali sa objaviť v správe z výjazdu. On si ich však aj tak kládol, sediac v služobnom aute pred domovom dôchodcov Splendid Age na bulvári Sunset východne od Hollywood Freeway. Bolo o desať minút pol piatej popoludní, prvý deň nového roka. Harrymu pripadla sviatočná služba.

Zatiaľ mal za sebou vyše pol pracovného dňa, počas ktorého musel riešiť dve samovraždy – jednu spáchanú strelnou zbraňou a druhú obesením. Obe obete boli ženy. V oboch prípadoch jasne videl dôkazy o depresii a zúfalstve, samote a izolácii. Na Nový rok sa vždy páchalo viac samovrážd ako inokedy. Zatiaľ čo väčšina ľudí vítala nový rok s nádejou, niektorí videli tento deň ako najlepší moment na smrť. Podaktorí z nich – napríklad táto starenka – si svoj omyl uvedomili, až keď bolo neskoro.

Pozrel cez zavreté okno, ako telo obete vynášajú na nosidlách z domova dôchodcov a smerujú s ním k modrej dodávke. Bolo zakryté zelenou plachtou. V dodávke už jedno také ležalo. Patrilo tridsaťštyriročnej herečke, ktorá sa zastrelila na jednej z vyhlíadok na Hollywood na Mulholland

Drive. Harry aj koronerovi ľudia sem prišli priamo od predchádzajúcej samovraždy.

Vo vrecku mu zazvonil mobil. Bol celkom rád, že ho niekto vyrušuje od premýšľania o zbytočných úmrtiach. Volal seržant Mankiewicz, ktorý mal službu na hollywoodskej policajnej stanici.

„Už si skončil?“

„Práve sa to chystám uzavrieť.“

„Ako to vyzerá?“

„Samovražda, pri ktorej obeť na poslednú chvíľu zmenila názor. Máš ešte niečo?“

„Áno. Vravem som si, že bude lepšie, keď to nepustím do éteru cez vysielacčku. Novinári majú očividne slabý deň. Mali sme tu viac telefonátov z médií, či sa neudialo niečo zaujímavé, než volaní od občanov. Všetci sa asi pustia do tej herečky z Mulholland Drive. Veď vieš, smrť hollywoodskeho sna a tak ďalej. Keby sa dozvedeli o tejto poslednej správe, skákali by od radosti.“

„Naozaj? O čo ide?“

„Jeden chlap z kañonu Laurel, presnejšie z Wonderland Avenue, nám volal, že jeho pes sa vrátil z lesa s kosťou v papuli. Vraj je ľudská. Vraví, že je to ramenná kosť dieťaťa.“

Bosch takmer nahlas zastonal. Každoročne riešil štyri alebo päť podobných telefonátov. Po každom nasledovala masová hystéria a po nej zasa jednoduché vysvetlenie: zvieracie kosti. Pozrel cez predné sklo na dvojicu koronerových ľudí, nesúcich nosidlá s telom, a zasalutoval im.

„Viem, čo si myslíš, Harry. Ani mne sa nepáči predstava ďalšej aférky s kosťami. Každý z nás to už zažil stokrát a za každým to dopadlo rovnako – kojot, jeleň alebo niečo podobné. Lenže, vieš, ten chlap je doktor a trvá na tom, že mu pes privliekol z lesa humerus, ramennú kosť. Údajne detskú. Ale to ešte nie je všetko. Predstav si, že...“

Mankiewicz sa odmlčal. Očividne sa díval do poznámok. Bosch sa pozrel na modrú koronerovu dodávku. Práve odchádzala. Keď sa seržant znova ozval, bolo počuť, že text číta.

„Tesne nad prístrednou nadhlavicou – nech je to čokoľvek – jasne vidieť fraktúru.“

Bosch zaťal zuby. Po chrbte mu prebehli nepríjemné zimomriavky.

„Tak to mám aspoň zapísané. Nie som si istý, či som to nepoplietol. Tak či onak, ten doktor vraví, že ide o dieťa, Harry. Mohol by si teda nabrať trochu humoru a ísť preveriť ten humerus?“

Bosch mlčal.

„Pardon,“ ospravedlnil sa Mankiewicz. „Tomu sa nedalo odolať.“

„Hej, jasné. Bohovská zábava, Mank. Nadiktuj mi adresu.“

Mankiewicz to urobil a dodal, že na miesto už vyslal hliadku.

„Spravil si dobre, že si to nevravel do vysielacky. Skúsme to tak ešte chvíľu udržať.“

Seržant súhlasil, že tak to bude lepšie. Harry zaklapol mobil a naštartoval. Kým vyrazil, ešte naposledy pozrel na domov dôchodcov. Nebolo na ňom nič, čo by ospravedlňovalo jeho bombastický názov. Žena, ktorá sa obesila vo svojej miniatúrnej izbe, nemala príbuzných – aspoň prevádzkovateľa domova o nijakých nevedeli. Jej smrť dopadla celkom ako jej život. Ostala sama a zabudnutá.

Zaradil rýchlosť a vyrazil smerom ku kaňonu Laurel.

2

Cestou cez kaňon Laurel a Lookout Mountain až k Wonderland Avenue mal v aute pustený prenos zo zápasu Lakers. Profesionálny basketbal ho priveľmi nezaujímal, no chcel mať prehľad o situácii pre prípad, že by potreboval svojho partnera Jerryho Edgara. Momentálne pracoval sám, pretože Jerry mal šťastie a podarilo sa mu zohnať lístky do jednej z najlepších sekcií štadióna. Bosch ho nechal ísť s tým, že ak sa objaví nejaká vražda alebo iný prípad, na ktorý treba dvoch detektívov, zavolá mu. Bol sám aj preto, lebo tretiu členku ich skupiny, Kizmin Riderovú, prednedávnom preložili na oddelenie lúpeží a vrážd a stále sa za ňu nenašla náhrada.

Bežal začiatok tretej štvrtiny a vyzeralo to na remízu. Harry síce nepatril medzi zapálených fanúšikov, no Edgar o tejto hre neprestajne rozprával a zúfalo ho prosil, aby ten deň zobral sám, takže vedel, že ide o dôležitý zápas s jedným z hlavných rivalov jeho obľúbeného mužstva. Rozhodol sa, že mu zavolá na operátor, až keď na mieste zhodnotí situáciu. Po chvíli musel rádio vypnúť, pretože sa mu v kaňone začal strácať signál.

Cesta strmo stúpala. Kaňon Laurel zo všetkého najviac pripomínal hlbokú jazvu v santamonických vrchoch. Cesty, ktoré z neho viedli, siahali až tesne pod hrebeň. Wonderland Avenue bola slepá ulica, končiaca sa vysoko v kopcoch, kde sa pod strmými svahmi týčili polmiliónové domy. Boschovi bolo jasné, že pátrať v takomto teréne po kostiach môže byť z organizačného hľadiska totálna katastrofa. Na danej adrese zastal za hliadkovým autom, ktoré dorazilo pred ním, a pozrel na hodinky. Bolo 16.38. Vybral zápisník, nalistoval čistú stránku a zapísal si to. Do tmy ostávala maximálne hodina.

Prišla mu otvoriť pochôdzkarka, s ktorou sa ešte nestretol. Podľa menovky sa volala Brasherová. Zaviedla ho do pracovne v zadnej časti domu, kde sa ďalší policajt menom Edgewood – toho Harry poznal – rozprával s bielovlasým mužom, usadeným za zaprataným písacím stolom. Stála na ňom otvorená škatuľa od topánok.

Bosch vošiel dnu a predstavil sa. Bielovlasý muž sa volal Paul Guyot a bol praktický lekár. Škatuľa na stole obsahovala nájdenú kosť, pre ktorú tu všetci boli. Zo všetkého najviac pripomínala kus ohryzeného dreva z rieky.

Potom si Harry všimol, že pri lekárovej stoličke leží pes. Bol veľký a mal žltkastú sršť.

„Takže tu ju máme,“ nadhodil, pozerajúc do škatule.

„Áno, pán detektív. Tu je vaša kosť,“ prisvedčil Guyot.
„A ako vidíte...“

Siahol na policičku po hrubú príručku s názvom *Grayova anatómia*. Otvoril ju na strane, ktorú si vopred označil záložkou. Bosch si uvedomil, že má na rukách latexové rukavice.

Stránka obsahovala ilustrácie ramennej kosti spredu aj zozadu. V prvom hornom rohu bola malá kostra so zvýrazneným humerusom na oboch horných končatinách.

„Tu je ľudský humerus,“ vyhlásil Guyot, ukazujúc na ná-kres. „A tu je nájdený exemplár.“

Siahol do škatule a opatrne z nej vybral svoj desivý ná-lez. Pridržal ho nad knihou, porovnávajúc ho bod po bode s ilustráciou.

„Je tu všetko – prístredná nadhlavica, kladka, väčší aj menší hrbček. Už som vravel vašim kolegom, že ľudskú kosť rozoznám od zvieracej aj bez knihy. Tá kosť je ľudská, pán detektív. Niet o tom najmenších pochýb.“

Bosch si ho opatrne premeral. Zdalo sa mu, že lekárova tvár sa trocha chveje, akoby sa na ňom prejavovali prvé prí-znaky Parkinsonovej choroby.

„Ste na dôchodku, pán doktor?“

„Áno, ale to neznamená, že nerozoznám ľudskú kosť, keď...“

„Nič také som nechcel naznačiť, pán doktor,“ prerušil ho Bosch, pokúšajúc sa o úsmev. „Ak vravíte, že je ľudská, verím vám, okej? Iba si musím stanoviť základné fakty. Ak chcete, môžete ju dať naspäť do škatule.“

Guyot vrátil kosť do škatule od topánok.

„Ako sa volá váš pes?“

„Kalamita.“

Harry pozrel na hnedožltého psa. Zdalo sa, že spí.

„Je to sučka, a keď bola šteňa, boli s ňou dosť veľké problémy,“ dodal Guyot.

Bosch prikývol. „Viem, že to už opakujete niekoľký raz, ale bol by som rád, keby ste mi porozprávali, čo sa dnes presne stalo.“

Guyot siahol sučke na obojok a pomykal ním. Zdvihla hlavu, pozrela naňho, potom ju zasa zložila na laby a zavrela oči.

„Zobral som Kalamitu na popoludňajšiu prechádzku. Na konci cesty ju zvyčajne pustím z vôdzky a nechám behať po lese. Má to rada.“

„Aká je to rasa?“ spýtal sa ho Bosch.

„Žltý labrador,“ odvetila mu spoza chrbta Brasherová.

Harry sa k nej otočil. Okamžite si uvedomila, že spravila chybu, keď sa zamiešala do rozhovoru medzi ním a svedkom. Stiahla sa do chodby, kde stál jej partner.

„Ak vás zavolajú, môžete ísť,“ povedal im Bosch. „Od tejto chvíle to preberám ja.“

Edgewood prikývol a naznačil partnerke, aby šla za ním.

„Ďakujeme, pán doktor,“ povedal Guyotovi.

„Nemáte za čo,“ odvetil lekár.

Potom si však Harry na niečo spomenul.

„Počkajte moment.“

Obaja policajti sa obrátili naspäť k nemu.

„Do vysielacky ani slovo, dobre?“

„Jasné,“ prikývla Brasherová, pozerajúc mu do očí, až kým sa neodvrátil.

Keď odišli, Bosch sa opäť sústredil na penzionovaného lekára. Zdalo sa mu, že triaška na jeho tvári medzičasom zosilnela. „Môžete pokračovať, pán doktor.“

Guyot prikývol.

„Hore na konci cesty som ju pustil z vôdzky. Vybehla do lesa, presne, ako to má rada. Je dobre vycvičená. Na zapísanie sa vždy vráti. Problém je len v tom, že už neviem pískať tak hlasno ako kedysi. Ak sa zatúla do miest, kde ma nepočuje, musím na ňu čakať.“

„Ako to vyzeralo dnes, keď ste našli tú kosť?“

„No... Zapísal som, a ona sa nevrátila.“

„Čo znamená, že musela byť dosť vysoko na kopci.“

„Presne tak. Musel som na ňu čakať. Niekoľkokrát som zahvízdal a napokon zbehla dolu okolo domu pána Ulricha. Niesla si tú kosť. Mala ju v papuli. Najprv som si myslel, že je to nejaký konár – niečo, čo si priniesla na hranie, ale keď s ňou pribehla bližšie, spoznal som ju podľa tvaru. Zobral som jej ju – musel som s ňou poriadne bojovať –, a keď som ju doma preskúmal a mal istotu, zavolať som vašim ľuďom.“

Vaším ľuďom, pomyslel si Bosch. Ľudia to skoro vždy vyslovovali tak, akoby išlo o nejaký iný živočíšny druh. O nejaké modré tvory s pancierom, ktorý neprerazí ani tá najdesivejšia hrôza sveta.

„Seržantovi ste vraveli, že ste na kosti našli fraktúru.“

„To je pravda.“

Guyot znova vybral kosť zo škatule. Narábala s ňou veľmi jemne. Obrátil ju a opatrne prešiel prstom v rukavici po vertikálnej ryhe na povrchu.

„Je to stopa po fraktúre, pán detektív. Zahojenej.“

„Okej.“

Harry ukázal na škатуľu a Guyot do nej vrátil kosť.

„Neprekážalo by vám, keby ste zobrali Kalamitu na vozidlo a išli so mnou na koniec cesty?“

„Vôbec nie. Len sa prezujem a môžeme vyraziť.“

„Aj ja sa musím prezliecť. Počkám na vás vonku.“

„Hneď tam budem.“

„Ale toto si vezmem so sebou.“

Bosch zavrel škатуľu a vyniesol ju von. Držal ju oboma rukami, dávajúc pozor, aby ňou príliš netriasol.

Pred domom ešte stále parkovalo hliadkové auto. Obaja policajti sedeli dnu. Zrejme vypisovali hlásenie z výjazdu. Prešiel k svojmu a uložil škатуľu na predné sedadlo.

Keďže mal všeobecnú službu, nebol v obleku. Mal na sebe džínsy, športové sako a bielu košeľu. Sako si vyzliekol, prevrátil naruby a položil na zadné sedadlo. Všimol si, že kohútik zbrane, ktorú nosil v puzdre na boku, mu predral podšívku, aj keď to sako nemal ešte ani rok. Onedlho sa objaví diera aj vo vrecku a potom na vonkajšej strane.

Ďalšia prišla na rad košela, pod ktorou mal biele tričko. Napokon otvoril kufor a zo škatule s vecami na prácu na mieste činu vybral pracovné čizmy. Ako sa tam opieral o zadný nárazník a prezúval, všimol si, že k nemu kráča Brasherová.

„Takže sa zdá, že je naozaj ľudská, čo?“

„Už to tak vyzerá. Dáme to ešte potvrdiť Ústavu súdneho lekárstva.“

„Idete sa pozrieť hore?“

„Skúsím to. Bohužiaľ, čoskoro bude tma. Asi sa sem vrátim zajtra ráno.“

„Mimochodom, volám sa Julia Brasherová. Som tu nová.“

„Harry Bosch.“

„Viem. Počula som o vás.“

„Všetko popieram.“

Pobavene sa usmiala a natiahla k nemu ruku, no on si práve šnuroval čizmu. Musel s tým prestať, vystrieť sa a prijať podávanú ruku.

„Prepáčte,“ povedala Brasherová. „Dnes mi akosi nič nevyhádza, ako by malo.“

„Tým sa netrápte.“

Zašnuroval si čizmu a vystrel sa od nárazníka.

„Aj tam v dome, keď som odpovedala namiesto doktora Guyota, som si neuvedomila, že sa s ním snažíte naviazať kontakt. Bola to chyba. Ospravedlňujem sa.“

Bosch si ju nenápadne premeral. Odhadoval ju asi tak na tridsaťpäť. Mala tmavé vlasy, zviazané do krátkeho chvosta, tmavohnedé oči, a zdalo sa, že rada trávi čas pod holým nebom. Bola pekne opálená.

„Už som vravel, že sa tým nemáte trápiť.“

„Ste sám?“

Bosch zaváhal.

„Partner momentálne pracuje na niečom inom.“

Vtom z domu vyšiel lekár so psom na vôdzke a Bosch sa rozhodol neobliecť si pracovný overal. Letmo pozrel na Juliu Brasherovú, ktorá hľadela na Guyota.

„Nemáte nijaký výjazd?“

„Zatiaľ nie. Zdá sa, že je dosť pokojný deň.“

Harry pozrel na baterku v kufrí auta. Rýchlo ju zakryl handrou a namiesto nej vybral zo škatule na náradie žltú

policajnú pásku a polaroid. Potom zabuchol kufor a obrátil sa naspäť k Brasherovej.

„Mohol by som si požičať vašu baterku? Svoju som kde-si zabudol.“

„Pravdaže.“

Odošla si zo širokého opaska menšiu baterku a podala mu ju.

Hneď nato k nim dorazil lekár so psom.

„Môžeme ísť?“

„Áno, pán doktor. Zaveďte nás na miesto, kde ste vypustili Kalamitu, a uvidíme, kam pôjde.“

„Nie som si istý, či s ňou udržíte krok.“

„To nie je vaša starosť, pán doktor.“

„Dobre. Tadiaľto.“

Vykročili po Wonderland Avenue k obrátke na konci cesty. Brasherová čosi naznačila partnerovi v aute a šla s nimi.

„Viete, pred pár rokmi sme tu hore mali dosť veľký cirkus,“ poznamenal Guyot. „Jedného človeka sem sledovali až z Hollywood Bowlu. Prepadli ho a zabili.“

„Pamätám si na to,“ prikývol Bosch.

Vedel, že vyšetovanie sa oficiálne ešte stále neskončilo, no nepovedal to. Nebol to jeho prípad.

Doktor Guyot kráčal oveľa róznejšie, než by sa dalo čakať od človeka v jeho veku a v jeho zdravotnom stave. Prispôobil sa tempu svojho psa a onedlho išiel pár krokov pred Boschom a Brasherovou.

„Kde ste boli predtým?“ spýtal sa Harry policajtky.

„Ako to myslíte?“

„Vraveli ste, že ste v Hollywoode nová. Kde ste boli pred tým, ako ste nastúpili do nášho okrsku?“

„Ach tak. Na akadémii.“

To nečakal. Prekvapene sa na ňu pozrel, uvažujúc, že asi bude musieť prehodnotiť odhad jej veku.

Brasherová prikývla a dodala: „Viem. Som na to stará.“

Harry sa poriadne zahanbil.

„Nie, nič také som nechcel povedať. Len som si myslel, že ste predtým slúžili niekde inde. Nevyzeráte na nováčika.“

„Nastúpila som až ako tridsaťštyriročná.“

„Naozaj? No teda!“

„Veru tak. Chytilo ma to neskoro.“

„A čo ste robili predtým?“

„Všeličo. Väčšinou som cestovala po svete. Nejaký čas mi trvalo, kým som zistila, čím sa chcem živiť. Ale viete, čo chcem robiť najviac zo všetkého?“

Bosch sa na ňu znova pozrel.

„Čo?“

„To čo vy. Vraždy.“

Nevedel, či ju má povzbudiť alebo odradiť.

„No... Tak veľa šťastia,“ utrúsil.

„Povedzte, nie je to tá najlepšia práca na svete? Musíte z nej mať fantastický pocit. Stačí sa pozrieť na to, čo vlastne robíte. Odstraňujete zo zmesi tých najhorších.“

„Zo zmesi?“

„Zo spoločnosti.“

„Aha. Asi máte pravdu. Ale len vtedy, keď máme šťastie.“

Došli ku Guyotovi, ktorý na nich aj so psom čakal na konci cesty.

„Sme na mieste?“

„Áno. Tu som ju pustil,“ odvetil. „Ďalej už bežala sama.“

Ukázal na prázdnu parcelu porastenú krovím, ktorá bola spočiatku rovná, potom však prechádzala do strmého svahu. Ústila na nej široká odvodňovacia rúra, čo vysvetľovalo, prečo tam chýba dom. Išlo o majetok mesta, ktorý slúžil na odvádzanie dažďovej vody. Tá by inak zaplavovala domy pod kopcom. Veľa ulíc v kaňone bolo kedysi korytami potokov a riečok. Keby nebolo odvodňovacieho systému, za dažďa by znova rýchlo splnili svoj pôvodný účel.

„Pôjdete za ňou hore?“ spýtal sa lekár.

„Skúsím to.“

„Pôjdem s vami,“ pridala sa Brasherová.

Bosch na ňu pozrel, no kým stihol niečo povedať, ozval sa motor hliadkového auta. Prišlo k nim a Edgewood spustil okno na svojej strane.

„Máme prácu, partnerka,“ oznámil Brasherovej. „Dé En.“

Ukázal na prázdne miesto vedľa seba. Policajtku sa zamračila.

„Neznášam domáce násilie,“ povedala Boschovi.

Harry sa usmial. Ani on ho neznášal, najmä keď eskalovalo až do vraždy.

„Je mi to ľúto.“

„Možno nabudúce.“

Policajtku vykročila okolo auta k svojej strane.

„Niečo ste zabudli,“ povedal a nastrčil jej baterku.

„V aute mám náhradnú,“ mávla rukou Brasherová. „Vráťte mi ju niekedy neskôr.“

„Ste si istá, že ju nebudete potrebovať?“

Bol v pokušení požiadať ju aj o telefónne číslo, no nespravil to.

„Stopercentne,“ odvetila. „Veľa šťastia.“

„Aj vám. Dajte si pozor.“

Usmiala sa a obišla auto. Len čo nasadla, vyrazilo do mesta pod kaňonom. Harry obrátil pozornosť naspäť ku Guyotovi a k jeho psovi.

„Atraktívna žena,“ utrúsil lekár.

Bosch jeho poznámku ignoroval, i keď v duchu premýšľal, či k nej starého doktora neinšpirovala jeho reakcia na Brasherovú. Dúfal, že to nebolo viditeľné na prvý pohľad.

„Okej, pán doktor,“ povedal. „Vypustite psa a ja sa pokúsím nestratiť ho.“

Guyot odopol sučke vôdzku a pohladil ju po hrudi.

„Bež po kostičku, Kalamita! Bež po kostičku! Hľadaj!“

Pes vyletel ako strelený. Zmizol z dohľadu, skôr ako sa Bosch zmohol na prvý krok. Takmer sa nahlas zasmial.

„Mám zapísať?“ spýtal sa ho Guyot.

„Nie. Idem sa tam aspoň poobzerať. Možno ho niekde uvidím.“

Zažal baterku a vykročil za psom.

3

V lese bolo tma oveľa skôr, než slnko zmizlo za obzorom. Hustý porast montereyských borovíc odblokoval väčšinu svetla zhora. Bosch si svietil baterkou, stúpajúc do kopca smerom, odkiaľ počul v kroví šramotiť Kalamitu. Išlo to len pomaly a ťažko. Na zemi ležala tridsať centimetrov hrubá vrstva ihličia, ktoré sa mu na strmine zosúvalo pod nohami. O chvíľu mal obe dlane lepkavé od miazgy z konárov, ktorých sa musel pridržovať.

Ubehlo takmer desať minút, kým prekonal prvých tridsať metrov od konca ulice. Až potom dospel na rovnejší terén s lepším svetlom, kde rástli menšie stromčeky. Obzeral sa po Kalamite, no nikde ju nevidel. Obrátil sa k ulici, i keď doktora Guyota už nevidel.

„Pán doktor!“ zavolať. „Počujete ma?“

„Áno!“

„Zapískajte na psa!“

Hneď nato začul trojtónové zahvízdanie. Bolo dosť výrazné, no slabé, pretože husté stromy a kríky ho blokovali, rovnako ako svetlo. Bosch sa pokúsil napodobniť ho. Na tretí pokus sa mu zdalo, že sa mu to podarilo, no pes neprišiel.

Vykročil ďalej. Držal sa na plošine, lebo si uvedomoval, že ak sa niekto rozhodne zakopať alebo inak ukryť mŕtvolu v lese, neurobí to v strmom svahu, ale na nejakom rovnejšom teréne. Cesta najľahšieho odporu ho doviedla do oblasti s riedko rastúcimi agátmi. Takmer okamžite na ňom zazrel miesto s čerstvo rozrytou pôdou. Vyzerala, akoby sa v nej len prednedávnom rýpalo nejaké zviera. Začal nohou presúvať špinu a suché konáriky, hneď však zasa prestal, pretože si uvedomil, že to nie sú konáre.

Kľakol si k nim a vo svetle baterky sa zahľadel na malé hnedé kosti, rozhádzané v hline. Zdalo sa, že hľadí na zvyšky prstov ruky. Malej ruky. Ruky dieťaťa.

Znova sa postavil. Uvedomil si, že Julia Brasherová ho zaujala natoľko, že spravil chybu. Zabudol si so sebou zobrať niečo na zbieranie kostí. Vedel, že keby ich zobral len tak a v ruke odniesol dolu, porušil by základné zásady zaistovania dôkazov.

Na krku však mal fotoaparát. Zdvihol ho a zblízka vyfotografoval priestor s nálezom. Potom odstúpil a celé to zopakoval z väčšej vzdialenosti.

V diaľke počul tiché hvízdanie doktora Guyota. Rýchlo sa pustil do práce so žltou policajnou páskou. Priviazal ju k jednému z agátov a obohnal ňou celú oblasť, používajúc namiesto stĺpikov kmene stromov. Mysliac na to, ako sa sem zajtra vráti, vyšiel spomedzi agátov a začal hľadať nejaký orientačný bod. Pomohol mu vysoký krík šalvie. Omotal okolo neho pásku, až kým nevyzeral ako stĺpik so žltými pásmi.

Kým skončil, bolo už takmer celkom tma. Naposledy sa pozrel po oblasti, v ktorej sa nachádzal, no vedel, že pri prehliadke s baterkou nič nenájde. Bude musieť pokračovať zajtra za denného svetla. Preto namiesto toho začal vreckovým nožom odrezávať z pásky metrové kusy.

Na spiatočnej ceste ich priväzoval ku konárom, okolo kmeňov stromov a kríkov. Ako sa blížil k ulici, počul z nej hlasy a vďaka nim sa mohol lepšie orientovať. Na jednom obzvlášť strmom mieste sa mu zosunula pôda pod nohami a on sa skotúlal na kmeň borovice o pár metrov nižšie. Vrazil doň bokom, roztrhol si košeľu a škaredo si doškriabal hrudník.

Niekoľko sekúnd sa ani nepohol. Mal pocit, že má polámané všetky rebrá na pravej strane. Dýchal len s námahou a bolestivo. Napokon hlasno zastonal a pomaly sa zdvihol, aby opäť vykročil za hlasmi.

Krátko nato sa dostal na ulicu, kde ho čakal doktor Guyot so psom a s ďalším mužom. Keď na jeho košeli zbadali krv, obaja sa zatvárali šokovane.

„Božemôj! Čo sa vám stalo?“ zvolal Guyot.

„Nič. Spadol som.“